

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A zöld fű emléke**

1. A zöld fű emléke

Szél-Kata

történeteket a többi sötétségben gubbasztó gyermekhez, mielőtt a neonfény teljesen kiégeti a képzeletüket. Ahogy a fém pedálok hideg érintése átjárta a talpát, Alinda elhatározta, hogy nem hagyja elveszni a nagymama emlékeit. A mellette lévő generátorból áradó monoton zúgást kihasználva közelebb hajolt a szomszédos sorban tekerő fiúhoz, akinek beesett arca és üres tekintete a teljes beletörődést tükrözte.

„Képzeld el, hogy a fű zöld, és nem szürke műanyag” – suttogta Alinda, miközben a lábaival fenntartotta a kötelező fordulatszámot. A fiú, akit a nyilvántartásban csak 84-es Alanyként ismertek, először meg sem rezzent, de a „zöld” szó hallatán a szemében valami furcsa, szokatlan fény gyúlt. Alinda gyorsan elmesélte neki a nagymama szavait a folyóparti délutánokról és a folyó hűvös vizéről, ami nem újrahasznosított, tisztított kondenzvíz volt, hanem az égből hullott.

A nagymama figyelte a lányt, és egy fáradt, de büszke mosoly suhant át az arcán. Tudta, hogy a lázadás legveszélyesebb formája a Kolóniában nem a fizikai szabotázs, hanem a gondolatok átadása. Ha az emberek újra megtanulnak álmodni, a gépek elveszítik felettük az abszolút uralmat. Az Őrszemek szenzorai ugyanis a fizikai teljesítményt mérték, a wattokat és a kalóriákat, de az emberi lélek belső frekvenciáját nem tudták dekódolni.

Hirtelen a dóm mennyezetén elhelyezett hangszórókból felhangzott a második fázis kezdetét jelző, éles sziréna. A munkaidő véget ért, kezdetét vette a pihenő. A generátorok lassan leálltak, a láncok csikordulva feszültek meg. Alinda és a nagymama lassan leszálltak az acélnyergekről, miközben a 84-es Alany még másodpercekig bámulta a lányt, mintha egy teljesen új világ kapujában állna. Az emlékezet szikrája átugrott, és a tűz lassan terjedni kezdett a sötétben.